

Arrest

nr. 248 104 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 12 mei 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 17 mei 2019 om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans

bestreden beslissingen, die op 12 februari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sonsonate in het gelijknamige departement. U bent geboren op 28 juni 1999 in diezelfde stad. U woonde er echter nooit. U verhuisde meteen naar de kolonie San Rafael in Soyapango, San Salvador. Hier woonde u zestien jaar tot uw verhuis naar de kolonie Sierra Morena in Soyapango, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit El Salvador. In dat huis leerde u in 2015 uw partner V. V. C. A. (...) kennen. Uw moeder had een relatie met zijn vader. U ging naar school tot u de middelbare school afrondde. Nadien werkte u één jaar in de fastfoodrestaurant KFC. Uw partner werkte in een callcenter genaamd T. I. (...).

Uw problemen begonnen reeds in 2017 toen u in uw tweede jaar secundair onderwijs zat. U nam de microbus naar school en werd door een bendelid verplicht uw geld af te geven. Aangezien u geen geld bij had, ging hij er uiteindelijk vandoor met uw gsm. U kon niet weigeren aangezien hij zijn wapen tegen uw buik hield. Ook in december 2018, toen u al werkte, werd u eens verplicht twee dollar aan een bendelid te betalen op de microbus.

Op 1 december 2018 werd uw partner tegengehouden en afgeperst. Bendeleden van MS-13 hielden een wapen tegen zijn hoofd en zeiden dat hij vanaf dat moment maandelijks een renta (beschermingsgeld) van 25 dollar diende te betalen op de 15de en de 30ste van de maand, bovenop de “mini-rentas” van twee à drie dollar die hij voordien al lang occasioneel moest betalen. Hij had op dat moment geen geld bij, maar ging de dag nadien betalen op dezelfde plek en hetzelfde uur. Hij moest zijn identiteitskaart afgeven, zodat de bendeleden wisten waar hij woonde. Sindsdien betaalde hij elke maand de renta van 50 dollar (twee keer 25) stipt op tijd.

Begin februari 2019 werd uw partner nogmaals tegengehouden op zijn motor bij het binnenrijden van de kolonie. Een bendelid sprong achterop en verplichtte uw man om hem af te zetten in de kolonie 16 Marso. Hij eiste ook nog eens vijf dollar van uw man. Nadien liet hij uw man gaan. Op 14 februari 2019 gebeurde iets gelijkaardig toen twee bendeleden bij jullie in de auto stapten en jullie verplichtten om hen naar de kolonie Basques te brengen. Nadien keerden jullie terug naar huis. Jullie begonnen reeds na te denken over een vertrek uit El Salvador.

Verder werden jullie begin maart nog eens tegengehouden toen jullie samen op de motor reden door de kolonie De La Linea. Het bendelid zei dat, naast uw man, ook u een maandelijksse renta moest betalen voor uw veiligheid. Uw partner legde uit dat u bij hem woonde en dat hij reeds renta betaalde. Na controle van jullie identiteitsgegevens aanvaardde het bendelid de uitleg en liet hij jullie gaan, nadat jullie hem ongeveer 30 dollar betaalden.

Tot slot hoorde u nog dat de microbus van uw werk was overvallen, toen u zelf niet op de bus zat, en werd de microbus bovendien de laatste week van maart 2019 ook nog eens bekogeld met stenen, toen u wel zelf op de bus zat. De chauffeur werd bedreigd. U vermoedt dat hij tot een rivaliseerde bende behoorde dan de bendeleden die de stenen gooiden en hem bedreigden. Uzelf overkwam niets.

Naast de afpersingsproblemen haalt u aan dat u problemen ervaarde op uw werk bij KFC. U werd door zowel een collega als uw baas ongewenst geïntimideerd. Uw collega raakte meerdere keren uw achterwerk aan. Nadat u hem zei dat u dat niet leuk vond, verliep de samenwerking met hem veel moeilijker en liet hij u langere uren werken. Ook uw baas raakte uw achterwerk aan en zei dat hij er graag naar keek. U diende tevergeefs klacht in bij de personeelsdienst. Uiteindelijk nam u midden maart 2019 ontslag.

U besloot El Salvador samen met uw partner te verlaten op 11 mei 2019. Via Spanje kwam u op 12 mei 2019 aan in België, waar u op 17 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten, jullie identiteitskaarten, de verkoopakte van jullie wagen en een werkcertificaat van uw partner.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u verder afgeperst te worden of vermoord te zullen worden door de bende MS-13 omdat u hen het gevraagde geld niet meer kan betalen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het laatste rechtstreekse incident met de bende MS-13, toen u werd gevraagd een renta te betalen, nog twee maanden in El Salvador bleven wonen. Wanneer geconfronteerd met deze bevinding, verklaart u dat dit komt "omdat jullie de auto en de motor nog moesten verkopen" om de vliegtuigtickets te kunnen betalen (CGVS p. 22-23). Wanneer gewezen op het feit dat jullie die auto reeds 31 maart verkochten en daarna nog anderhalve maand wachtten met jullie vertrek, zegt u "dat deze datum de beste datum was die dicht genoeg was zonder dat het duur was" (CGVS p. 23-24). U verklaart echter dat uw "familie had kunnen helpen bij het betalen van de rentas, maar dat u dat oneerlijk vond" (CGVS p. 24). Ook uw partner verklaart "dat hij niet wou vragen aan zijn vader om te helpen met de renta" (CGVS p. 18). Dit wijst er op dat een financiële hulp van jullie ouders ook bij jullie vertrek mogelijk was geweest. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven en dat van uw partner zou hebben gehad, zou u er alles aan hebben gedaan om zo snel mogelijk uit het land waar u deze vrees had te kunnen vertrekken. Op deze manier kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in uw land van herkomst.

Verder haalt u als reden voor jullie laattijdig vertrek uit El Salvador aan "dat uw partner na zijn ontslag nog twee weken moest blijven werken, zoals de wet dat voorschreef" (CGVS p. 24). Uw man nam ontslag in april 2019 (CGVS C. A. (...) p. 15), wat wil zeggen dat hij nog bijna twee maanden na het laatste rechtstreekse incident bleef doorwerken. Deze verklaringen wijzen niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven gezet. Verder verklaart u, zoals eerder aangehaald, dat jullie de tijd namen voor de verkoop van jullie auto en motor (CGVS p. 23). Uw partner voegt daar nog aan toe dat jullie "in de periode februari-maart jullie bezittingen verkochten" (CGVS C. A. (...) p. 16). Ook dit wijst niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven.

Tot slot reisde u met uw partner via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 24). U verklaart dat "jullie naar België wilden komen" en dat "jullie besloten hadden naar België te komen" (CGVS p. 21). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde vrees/ risico in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Wanneer geconfronteerd met deze bemerking verklaart u "dat jullie in Spanje in transit zijn geweest, maar niet om daar asiel aan te vragen" (CGVS p. 24-25). Ook uw partner verklaart dat hij "niet wist dat je op de luchthaven asiel kan aanvragen" (CGVS C. A. (...) p. 19). Dit is weinig geloofwaardig aangezien jullie "opzoekingswerk deden naar België" (CGVS p. 23, CGVS C. A. (...) p. 19), waar een verzoek om internationale bescherming evenzeer op de luchthaven kan worden ingediend. U weet verder op geen enkele andere manier aannemelijk te maken waarom jullie geen verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje.

Bijgevolg kunnen extra vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in uw land van herkomst.

Los van deze elementen moet opgemerkt worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hierboven blijkt al dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aangetast is. Wat er ook van zij, hieronder blijkt dat, zelfs al werd er geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen, er nog geen nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid.

Algemeen kan worden gezegd dat al de incidenten die u aanhaalt als redenen van uw vertrek uit El Salvador zich beperken tot afpersingen en gemeenrechtelijke overvallen. Deze gevallen van afpersing en misdaad zijn, hoewel dit verwerpelijke praktijken zijn, feiten van gemeenrecht en houden bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in El Salvador en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze afpersing en misdaad in contact komt met criminelen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Zo kan worden opgemerkt, wat betreft de eerste twee incidenten die u meemaakte op de microbus naar uw school en uw werk, dat die zich beperkten tot afpersing. Bij het eerste incident, in 2017, werd u gevraagd het geld dat u op zak had af te geven (CGVS p. 10 + 14). Aangezien u geen geld bij had, werd u verplicht uw gsm af te geven (CGVS p. 10 + 14). Nadien stapte het bendelid af de bus, waarmee de kous af was (CGVS p. 10). U verduidelijkt dat geld de enige reden was dat dit bendelid u de eerste keer benaderde (CGVS p. 16). Het tweede incident was zeer gelijkaardig. Iedereen op de bus werd door het desbetreffende bendelid verplicht twee dollar te betalen (CGVS p. 10 + 16-17). Nadien stapte het bendelid opnieuw van de bus, zonder meer (CGVS p. 17). U verklaart nadien zelfs dat "het in El Salvador heel normaal is dat iemand op deze manier een bus opstapt om iemand te bestelen" (CGVS p. 15). Verder verklaart u dat dit soort incidenten bij het dagelijkse leven horen in El Salvador (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen blijkt telkens dat u een toevallig slachtoffer was dat op de bus zat, en niet dat u persoonlijk zou gevisieerd zijn door deze bendeleden (CGVS, p. 15 +17). Nog blijkt uit uw verklaringen dat, eens het bendelid het gevraagd geld of goed had, hij u met rust liet (CGVS, p. 10, p. 17). Deze incidenten zijn bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie na het tweede incident nog een half jaar in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 17). Uw partner verklaart zelfs dat jullie problemen eigenlijk pas begonnen met de maandelijkse renta die jullie moesten betalen (CGVS C. A. (...) p. 9), wat er eens te meer op wijst dat de bovenstaande gebeurtenissen niet zwaarwichtig zijn.

Wat betreft de maandelijkse renta die jullie moesten betalen vanaf 1 december 2018, kan hetzelfde worden gezegd. Uw partner moest telkens 25 dollar betalen op de 15de en de 30ste van de maand, een totaalbedrag van 50 dollar per maand (CGVS p. 10-11 + 17-18). Ook hier was geld de enige reden dat de bende uw partner benaderde (CGVS p. 19, CGVS C. A. (...) p. 14). Hoewel hij daarbij verbaal en met een pistool werd bedreigd, mocht uw partner gewoon de dag nadien betalen aangezien hij op dat moment geen geld bij had (CGVS C. A. (...) p. 13). Nadien betaalden jullie steeds stipt op tijd, waarna ze jullie steeds gerust lieten (CGVS p. 18, CGVS C. A. (...) p. 13-14). Uw partner verklaart "dat hij betaalde om daar te kunnen blijven wonen en leven" en dat "zolang hij betaalde, er geen probleem was" (CGVS C. A. (...) p. 13-14). Het feit dat jullie deze renta niet als enorm problematisch ervaarden, wordt bewezen door het feit dat jullie op die moment nog niet aan de verkoop van de auto en motor begonnen te denken met het oog op een vertrek uit El Salvador (CGVS C. A. (...) p. 14). Gevraagd of jullie de renta dan niet gewoon konden blijven doorbetalen, antwoordt u "dat het oneerlijk was dat jullie geld moesten betalen aan die parasieten" (CGVS p. 19). Ook uw man noemt het "niet correct en oneerlijk" dat jullie hen moesten betalen (CGVS C. A. (...) p. 14). Deze oneerlijkheid wordt hier niet betwist. Uit deze verklaringen en uit de verklaringen in verband met jullie inkomens (CGVS p. 8-9, CGVS C. A. (...) p. 8-9) blijkt echter ook dat jullie niet in de onmogelijkheid verkeerden om deze renta van 50 dollar per maand te blijven betalen. U verklaart dat u dit niet wou doen omdat "ze dan zouden denken dat jullie rijke mensen zijn en jullie nog meer zouden afpersen" (CGVS p. 24). Deze stelling wordt tegengesproken door het feit dat na jullie vertrek uit El Salvador diezelfde renta van 50 dollar per maand eerst overging op uw partner zijn broer en daarna, nadat die op zijn beurt El Salvador verliet, naar uw schoonvader (CGVS p. 8, CGVS C. A. (...) p. 7-8). Hierbij werd het bedrag nooit verhoogd. Deze renta is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie na aanvang van de betalingen nog een half jaar in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 19, CGVS C. A. (...) p. 14). Hetzelfde kan worden gezegd in verband met de "mini-rentas" van 2 à 3 dollar die jullie al jaren occasioneel moesten betalen (CGVS C. A. (...) p. 12-13). Nergens blijkt uit jullie verklaringen dat, als jullie deze rentes betaalden, er zich bijkomende problemen voordeden die beschouwd kunnen worden als vervolging of als ernstige schade. Uit jullie verklaringen blijkt evenmin dat jullie omwille van deze betalingen terecht zouden komen in een situatie die gelijkgesteld zou kunnen worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (CGVS C. A. (...) p. p. 12-13).

Met betrekking tot het incident begin februari waarbij een bendelid extra beschermingsgeld aan u vroeg, naast de renta die uw partner al moest betalen, kan worden gezegd dat het eigenlijk om een misverstand ging. Nadat jullie hadden uitgelegd dat uw partner reeds renta betaalde en dat jullie samenwoonden, werd het misverstand opgelost (CGVS C. A. (...) p. 16). Het bendelid accepteerde de uitleg zonder meer (CGVS C. A. (...) p. 16). Nadat jullie 30 dollar betaalden, mochten jullie gaan (CGVS p. 22). Ook deze afpersing is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken.

Daarnaast, met betrekking tot de twee incidenten waar jullie de facto werden verplicht chauffeur te zijn voor de bende, kan worden opgemerkt dat ook deze incidenten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel jullie twee keer verbaal en met een wapen bedreigd werden, gebeurde er twee keer verder niets. Uw partner mocht na het eerste incident begin februari gewoon weer naar huis terugkeren, nadat hij vijf dollar had betaald (CGVS p. 21, CGVS C. A. (...) p. 15). Ook dit incident komt aldus neer op een afpersing, wat een crimineel feit van gemeenrecht is. Bij het tweede incident, toen rond Valentijnsdag twee bendeleden bij jullie in de auto stapten, moesten jullie zelfs niets betalen (CGVS p. 22, CGVS C. A. (...) p. 15-16). Nadat jullie de bendeleden hadden afgezet in de kolonie Basques, mochten jullie zonder meer naar huis terugkeren (CGVS p. 22, CGVS C. A. (...) p. 15-16). Ook deze incidenten kunnen dus bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg worden genoemd, wat wordt bewezen door het feit dat jullie nadien nog drie maanden in El Salvador beleven wonen (CGVS p. 22). Jullie verklaren beiden angstig te zijn geweest dat de politie jullie op die manier als medeplichtige zou kunnen beschouwen (CGVS p. 12,

CGVS C. A. (...) p. 14-15). Uw partner verklaart echter tegelijkertijd dat dit in de praktijk nooit gebeurde, noch dat hij ooit hoorde dat dit ooit bij iemand anders gebeurde (CGVS C. A. (...) p. 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals jullie doen, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen.

Tot slot, met betrekking tot de twee laatste incidenten die u aanhaalde die gebeurden op de microbus naar uw werk, moet worden opgemerkt dat u eigenlijk niet betrokken was bij die incidenten. Bij het eerste incident werd de microbus overvallen, maar zat u zelf niet eens op die microbus (CGVS p. 12). U hoorde enkel over het incident op het werk (CGVS p. 12). Bijgevolg is dit geen probleem dat u persoonlijk meemaakte. Wat betreft het tweede incident, waarbij de bus bekogeld werd met stenen, verklaart u zelf dat "het eigenlijk niet zo erg was" en dat "er slechts één persoon" gewond geraakte (CGVS p. 13). Uit uw verklaring blijkt dat de aanval enkel tegen de buschauffeur gericht was (CGVS p. 13). U zegt immers dat "enkel de chauffeur werd bedreigd, u niet" (CGVS p. 23). Bijgevolg is ook dit geen probleem dat u persoonlijk ervaarde. Hoe verwerpelijk ook, deze incidenten zijn aldus niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bewezen door het feit dat jullie nadien nog anderhalve maand in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 23).

Naast uw problemen met bendes haalt u nog aan dat u op uw werk werd lastiggevallen door uw collega en uw baas (CGVS p. 11-12). Ook deze ongewenste intimiteiten, die zich beperkten tot het driemaal aanraken van uw achterwerk en enkele ongepaste opmerkingen, hoewel dit verwerpelijke praktijken zijn, zijn feiten van gemeenrecht en houden bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken komen overal ter wereld voor en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze incidenten in contact komt met criminelen volstaat evenmin om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bovendien kan worden opgemerkt dat u ontslag nam op uw werk, waarna u geen problemen meer kende met deze twee personen. Deze vrees is bijgevolg niet langer actueel (CGVS p. 19).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraanse paspoorten, jullie identiteitskaarten, de verkoopakte van jullie wagen en het werkcertificaat van uw partner ondersteunen uw verklaringen over jullie El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, net als de tewerkstelling van uw partner in uw land van herkomst. Deze gegevens staan hier niet ter discussie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de partner van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit San Salvador in het gelijknamige departement. U bent geboren op 7 april 1996 in diezelfde stad. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek uit El Salvador in de kolonie Sierra Morena in Soyapango. In dat huis leerde u in 2015 uw partner E. O. G. I. (...) kennen. Uw vader had een relatie met haar moeder. U ging naar school tot u de middelbare school afrondde. Nadien werkte u anderhalf jaar in een Callcenter genaamd B. C. (...). Nadien werkte u tweeënhalf jaar voor het callcenter T. I. (...). Uw partner werkte in het fastfoodrestaurant KFC.

Jullie problemen begonnen reeds in 2017 toen uw partner nog in haar tweede jaar secundair onderwijs zat. Ze nam de microbus naar school en werd door een bendelid verplicht haar geld af te geven. Aangezien ze geen geld bij had, ging hij er uiteindelijk vandoor met haar gsm. Ze kon niet weigeren aangezien hij zijn wapen tegen haar buik hield. Ook in december 2018, toen ze al werkte, werd ze eens verplicht twee dollar aan een bendelid te betalen op de microbus.

Op 1 december 2018 werd u tegengehouden en afgeperst. Bendeleden van MS-13 hielden een wapen tegen uw hoofd en zeiden dat u vanaf dat moment maandelijks een renta (beschermingsgeld) van 25 dollar diende te betalen op de 15de en de 30ste van de maand, bovenop de “mini-rentas” van twee à drie dollar die u voordien al lang occasioneel moest betalen. U had op dat moment geen geld bij, maar ging de dag nadien betalen op dezelfde plek en hetzelfde uur. U moest uw identiteitskaart afgeven, zodat de bendeleden wisten waar u woonde. Sindsdien betaalde u elke maand de renta van 50 dollar (twee keer 25) stipt op tijd.

Begin februari 2019 werd u nogmaals tegengehouden op uw motor bij het binnenrijden van de kolonie. Een bendelid sprong achterop en verplichtte u om hem af te zetten in de kolonie 16 Marso. Hij eiste ook nog eens 5 dollar van u. Nadien liet hij u gaan. Op 14 februari 2019 gebeurde iets gelijkaardig toen twee bendeleden bij jullie in de auto stapten en jullie verplichten om hen naar de kolonie Basques te brengen. Nadien keerden jullie terug naar huis. Jullie begonnen reeds na te denken over een vertrek uit El Salvador.

Verder werden jullie begin maart nog eens tegengehouden toen jullie samen op de motor reden door de kolonie De La Linea. Het bendelid zei dat, naast u, ook uw partner een maandelijksse renta moest betalen voor haar veiligheid. U legde uit dat ze bij u woonde en dat u reeds renta betaalde. Na controle van jullie identiteitsgegevens aanvaardde het bendelid de uitleg en liet hij jullie gaan, nadat jullie hem ongeveer 30 dollar betaalden.

Tot slot hoorde uw partner nog dat de microbus van haar werk was overvallen, toen ze zelf niet op de bus zat, en werd de microbus bovendien de laatste week van maart ook nog eens bekogeld met stenen,

toen ze wel zelf op de bus zat. De chauffeur werd bedreigd. Uw partner vermoedt dat hij tot een rivaliseerde bende behoorde dan de bendeleden die de stenen gooiden en hem bedreigden. Uw partner zelf overkwam niets.

Naast de afpersingsproblemen haalt uw partner aan dat ze problemen ervaarde op haar werk bij KFC. Ze werd door zowel een collega als haar baas ongewenst geïntimideerd. De collega raakte meerdere keren haar achterwerk aan. Nadat ze hem zei dat ze dat niet leuk vond, verliep de samenwerking met hem veel moeilijker en liet hij haar langere uren werken. Ook haar baas raakte haar achterwerk aan en zei dat hij er graag naar keek. Uw partner diende tevergeefs klacht in bij de personeelsdienst. Uiteindelijk nam ze midden maart 2019 ontslag.

U besloot El Salvador samen met uw partner te verlaten op 11 mei 2019. Via Spanje kwam u op 12 mei 2019 aan in België, waar u op 17 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten, jullie identiteitskaarten, de verkoopakte van jullie wagen en een werkcertificaat van uw werk.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u verder afgeperst te worden of vermoord te zullen worden door de bende MS-13 omdat u hen het gevraagde geld niet meer kan betalen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat zij door de bende MS-13 werden afgeperst en met de dood bedreigd. Zij halen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en menen dat hun (vrees voor) vervolging gebaseerd is op politieke redenen in de brede zin, doordat zij geweigerd hebben om in te gaan op de eis van de bende, die in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden kunnen beschouwd worden, om verder afpersingsgeld te betalen. Zij verwijzen hiervoor naar en citeren uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 (hierna: UNHCR guidelines) en wijzen erop dat UNHCR mensen die weigeren om op de eisen van de bendes tot het betalen van afpersingsgeld in te gaan beschouwt als zijnde in nood van de vluchtelingenstatus. Zij voegen hier nog aan toe dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tot voor een paar maanden geleden aan Salvadoranen herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend voor afpersingsproblemen, zodat het onbegrijpelijk is dat het CGVS plotseling van mening verandert, terwijl de situatie in El Salvador wat dit betreft nog erger geworden is. Verzoekende partijen besluiten dat hun problemen gebonden zijn aan politieke redenen in de brede zin, *“als mensen die zich verzetten tegen de bendes, wie de effectieve controle hebben, en vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève”*.

Verzoekende partijen halen verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijzen erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Zij stellen dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”*. Zij wijzen erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, (af)persen (...), en verkrachten”* en verwijzen vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019.

Ook halen verzoekende partijen aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden”* en citeren zij uit het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijzen erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in de UNHCR guidelines. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betogen verzoekende partijen dat *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”* volgens UNHCR een risicoprofiel hebben. Zij benadrukken dat zij door angst geen klacht hebben ingediend tegen de bendeleden die hen aangevallen hebben. Bovendien worden volgens verzoekende partijen ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Zij verwijzen in dit verband naar, en citeren uit, de *“Coi Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan de administratieve dossiers toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde UNHCR guidelines. Verzoekende partijen menen dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben in geval zij zouden terugkeren naar El Salvador.

Verzoekende partijen stellen verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes.

Verzoekende partijen betogen verder dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen geven ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat deze hen – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaan in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten. Verzoekende partijen menen “*gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador*”. Zij herhalen dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en dat zij gevisieerd zouden worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet menen te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekende partijen menen dat de motieven op basis waarvan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal de op hem rustende plicht tot onderzoek niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vervolgingen laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“De CGVS tracht in een eerste deel, met een zwak poging, de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekers in vraag stellen. We merken echter op dat er geen enkele tegenstrijdigheid of onaannemelijkheid is in de verklaringen van verzoekers, in het tegendeel, hun verklaringen zijn gedetailleerd, precies, en constant. Na de zwak poging van de CGVS om de geloofwaardigheid van de asielrelaas van verzoekers in vraag te stellen, meldt de CGVS dat “zelfs al werd er geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen” (...) (p3), is er geen band met het verdrag van Genève. Dit is al een tekens volgens ons dat hun verklaringen over hun problemen wel degelijk geloofwaardig zijn.

De redenen waarop de CGVS zich baseert om te beweren dat hun asielrelaas niet aannemelijk is zijn de volgende:

Ten eerste ment de CGVS dat omdat verzoekers nog twee maanden in El Salvador bleven wonen na de bedreigingen van de MS 13 bende (indien ze weigerden om maandelijks afpersingsgeld te betalen zouden ze gedood worden), de ernst van hun vrees relativeert wordt. Verzoekers betwisten dit echter ten stelligste, en herhalen hun verklaringen bij de CGVS, dat ze geen financiële mogelijkheden hadden om vliegtickets te kopen en ze daarom voordat ze vertrekken konden geld sammeln door spullen te verkopen. De CGVS voegt eraan toe dat de familie van verzoekers hen hadden helpen kunnen, en ment dat omdat verzoeker geen financiële hulp aan hun families gevraagd hebben, dit een teken is dat hun vrees niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker betwisten dit echter, en leggen uit dat hoewel hun families een beetje hadden kunnen helpen, dit nog steeds niet genoeg geweest zou zijn om vliegtickets eerder te kopen en te vertrekken. Hun families hebben trouwens ook alleen beperkte middelen, en ze wouden hen ook niet ten laste vallen.

Verder ment de CGVS dat het feit dat verzoeker nog twee maanden bleef werken na de bedreigingen aantoonde dat hun vertrek niet hoogdringend was, en dat ze geen onderdoken leven leefden. Verzoekers hebben nochtans uitgelegd dat verzoeker werken moest om de afpersingsgeld betalen te kunnen, hij moest dus nog naar werk gaan totdat ze voldoende geld gesammelt hadden om de tickets te kopen kunnen.

Trouwens wordt aan verzoekers verweten dat ze door een Spaans luchthaven getransiteert zijn, en er geen asiel verzoek ingediend hebben. De CGVS ment dat dit de ernst van hun vrees ondermijnt. We betwisten dit. Verzoekers waren al ver weg van hun vervolgers, en vreesden ze dus niet meer. Ze hadden zich geïnformeerd over de procedure om een asielverzoek in te dienen in België en zijn daarom verder naar de doel van hun reis gereisd.”

Wat betreft de band tussen hun problemen en het Verdrag van Genève betogen verzoekende partijen als volgt:

“Verder ment de CGVS dat “zelfs al werd er geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen” (...) (p3), is er geen band met het verdrag van Genève, omdat de vervolgingen tegen verzoeker van gemeenrecht zijn. We betwisten dit, en verwijzen naar de middelen supra (zie pagina 5 tot 8). De problemen van verzoekers zijn gebonden aan politieke redenen in de brede zijn, als mensen die zich verzetten tegen de bendes, wie de effectieve controle hebben, en vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.

Wanneer de CGVS trouwens ment dat verzoekers aan hun problemen hadden kunnen ontgaan door de afpersing geld gewoon verder te betalen, verwijzen we naar de bronnen supra, waarin vermeldt wordt dat de afpersingsgeld vaak verhoogt wordt, en dat mensen die in de onmogelijkheid om te betalen zijn vermoord worden. Verzoekers hebben ook uitgelegd dat zelf indien ze het nodige geld gehad hadden, ze niet verder betalen blijven wouden omdat de bende de bedrag verhogen zou (CGVS p24).

Objectieve bronnen bevestigen dat de invloed op de socio-economische situatie van slachtoffers van afpersing door de bendes enorm is. Vele verliezen hun inkomsten, en bedrijven. Vaak verhogen de bendes trouwens de afpersingsbedragen zonder waarschuwing of reden. Een weigering (of de onmogelijkheid) om te betalen lijdt vaak tot de moord van de afpersingslachtoffer door de bende:

*“(...)”
(p31)*

Het is dus onbegrijpelijk dat de CGVS meldt dat verzoekers gewoon hadden blijven betalen kunnen, om verdere problemen met de bende verhinderden.

Verzoekers hebben echter duidelijk uitgelegd dat ze geen andere optie hadden als te betalen, omdat ze anders gedood zouden worden door de bende (zoals bevestigd door de verslag van de UNHCR supra).

Verzoeker hebben trouwens uitgelegd dat het betalen van de afpersingsgeld een groot invloed had op hun dagelijks leven op socio-economische (CGVS p 17), maar dat ze niet anders konden als betalen (omdat ze anders gedood zouden worden). Verzoeker legt uit dat hij en geval van terugkeer zeer moeilijk een nieuw baan zou vinden kunnen. Ze kunnen ook niet op lange termijn door familie of vrienden onthaalt worden.

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen :

“(...)”

(zie Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p26-27)”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het *“World Report 2019”* over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de UNHCR guidelines (stuk 6).

2.2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen en refereert zij (onder meer) aan de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020.

2.2.3. Op 9 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekende partijen verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (A) haar houding – zij bleef met verzoeker na het laatste rechtstreekse incident met de bende MS-13 nog twee maanden in El Salvador wonen, verzoeker bleef nog bijna twee maanden na het laatste rechtstreekse incident doorwerken, zij en verzoeker namen de tijd voor de verkoop van hun auto en motor en zij diende in Spanje geen verzoek in om internationale bescherming – niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (B) al de incidenten die zij aanhaalt als redenen van haar vertrek uit El Salvador zich beperken tot afpersingen en gemeenrechtelijke overvallen, die feiten van gemeenrecht zijn en bijgevolg geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève en die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, waarbij wordt toegelicht dat (i) de eerste twee incidenten die zij meemaakte op de microbus bij het

dagelijkse leven horen in El Salvador en zij hierbij telkens een toevallig slachtoffer bleek te zijn dat op de bus zat en dat niet persoonlijk werd gevisieerd door de bendeleden die haar daarna met rust lieten, dat (ii) zij en verzoeker het betalen van de *renta* vanaf 1 december 2018 niet als enorm problematisch ervoeren en niet in de onmogelijkheid waren om deze *renta* te blijven betalen, dat (iii) het incident waarbij een bendelid haar extra beschermingsgeld vroeg een misverstand betrof dat werd opgelost, dat (iv) er bij de twee incidenten waarbij zij en verzoeker *de facto* werden verplicht chauffeur te zijn voor de bende, hoewel zij twee keer verbaal en met een wapen bedreigd werden, verder niets gebeurde, dat (v) zij bij de twee laatste incidenten die zij aanhaalde die gebeurden op de microbus naar haar werk eigenlijk niet betrokken was, en dat (vi) de ongewenste intimiteiten op haar werk feiten zijn van gemeenrecht die bijgevolg geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, die overal ter wereld voorkomen en op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en haar vrees hiervoor niet langer actueel is nu zij ontslag nam op haar werk en daarna geen problemen meer kende met de twee betrokken personen, (C) de documenten die zij neerlegt niets aan deze vaststellingen verandert, en (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat uit zijn verklaringen en uit zijn administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door verzoekster baseert en dat aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, er ook aan zijn verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar El Salvador omdat zij daar door de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13) werden afgeperst en met de dood bedreigd. In ondergeschikte orde menen zij dat zij hierdoor in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Zij halen verschillende incidenten aan die zij in El Salvador hebben meegemaakt. Zo zou verzoekster in 2017 en in december 2018 op de microbus bestolen zijn geweest door een bendelid en zou verzoeker sinds december 2018 elke maand een *renta* (afpersingsgeld) van 50 dollar (twee keer 25 dollar) moeten betalen aan de bende MS-13. Ook zou verzoeker begin februari 2019 verplicht zijn geweest een bendelid te vervoeren met zijn motor en zouden verzoekende partijen op 14 februari 2019 verplicht zijn geweest twee bendeleden te vervoeren met hun auto. Begin maart 2019 zou een bendelid ook aan verzoekster gevraagd hebben om een maandelijks *renta* te betalen voor haar veiligheid, doch nadat verzoeker uitlegde dat zij bij hem woonde en dat hij reeds *renta* betaalde aan de bende, zou het bendelid hen na betaling van ongeveer 30 dollar hebben laten gaan. Daarnaast haalt verzoekster nog een incident aan waarbij de microbus van haar werk overvallen was en een incident waarbij deze bus met stenen bekogeld werd. Bij de overval zou zij zelf niet op de bus gezeten hebben, bij het bekogelen met stenen wel, doch zou haar niets zijn overkomen. Ten slotte haalt verzoekster nog ongewenste intimiteiten door een collega en haar baas op haar werk aan. Zij zou midden maart 2019 haar ontslag hebben gegeven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter staving van de door hen aangevoerde feiten hun identiteitskaarten en paspoorten neerleggen, evenals fotokopieën van een verkoopakte van hun wagen en van een werkcertificaat van verzoeker (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 11, map met 'documenten', en adm. doss. verzoeker, stuk 13, map met 'documenten'). De door verzoekende partijen neergelegde paspoorten en identiteitskaarten hebben betrekking op hun nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn gegevens die *in casu* niet betwist worden, doch die geen verband houden met de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit de verkoopakte kan blijken dat verzoeker zijn auto heeft verkocht. Uit zijn werkcertificaat kan blijken dat hij in El Salvador tewerkgesteld was. Ook deze stukken volstaan niet om de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten aan te tonen.

De algemene informatie over de veiligheidssituatie in El Salvador die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-6) heeft geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren.

Gelet op het voorgaande, volstaan de voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de door hen voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er in eerste instantie op dat de houding van verzoekende partijen niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat dit de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun problemen in grote mate aantast. Dit wordt in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

“Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het laatste rechtstreekse incident met de bende MS-13, toen u werd gevraagd een renta te betalen, nog twee maanden in El Salvador bleven wonen. Wanneer geconfronteerd met deze bevinding, verklaart u dat dit komt “omdat jullie de auto en de motor nog moesten verkopen” om de vliegtuigtickets te kunnen betalen (CGVS p. 22-23). Wanneer gewezen op het feit dat jullie die auto reeds 31 maart verkochten en daarna nog anderhalve maand wachtten met jullie vertrek, zegt u “dat deze datum de beste datum was die dicht genoeg was zonder dat het duur was” (CGVS p. 23-24). U verklaart echter dat uw “familie had kunnen helpen bij het betalen van de rentas, maar dat u dat oneerlijk vond” (CGVS p. 24). Ook uw partner verklaart “dat hij niet wou vragen aan zijn vader om te helpen met de renta” (CGVS p. 18). Dit wijst er op dat een financiële hulp van jullie ouders ook bij jullie vertrek mogelijk was geweest. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven en dat van uw partner zou hebben gehad, zou u er alles aan hebben gedaan om zo snel mogelijk uit het land waar u deze vrees had te kunnen vertrekken. Op deze manier kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in uw land van herkomst.

Verder haalt u als reden voor jullie laattijdig vertrek uit El Salvador aan “dat uw partner na zijn ontslag nog twee weken moest blijven werken, zoals de wet dat voorschreef” (CGVS p. 24). Uw man nam ontslag in april 2019 (CGVS C. A. (...) p. 15), wat wil zeggen dat hij nog bijna twee maanden na het laatste rechtstreekse incident bleef doorwerken. Deze verklaringen wijzen niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven gezet. Verder verklaart u, zoals eerder aangehaald, dat jullie de tijd namen voor de verkoop van jullie auto en motor (CGVS p. 23). Uw partner voegt daar nog aan toe dat jullie “in de periode februari-maart jullie bezittingen verkochten” (CGVS C. A. (...) p. 16). Ook dit wijst niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven.

Tot slot reisde u met uw partner via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 24). U verklaart dat “jullie naar België wilden komen” en dat “jullie besloten hadden naar België te komen” (CGVS p. 21). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde vrees/ risico in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Wanneer geconfronteerd met deze bemerking verklaart u “dat jullie in Spanje in transit zijn geweest, maar niet om daar asiel aan te vragen” (CGVS p. 24-25). Ook uw partner verklaart dat hij “niet wist dat je op de luchthaven asiel kan aanvragen” (CGVS C. A. (...) p. 19). Dit is weinig geloofwaardig aangezien jullie “opzoekingswerk deden naar België” (CGVS p. 23, CGVS C. A. (...) p. 19), waar een verzoek om internationale bescherming evenzeer op de luchthaven kan worden ingediend. U weet verder op geen enkele andere manier

aannemelijk te maken waarom jullie geen verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje. Bijgevolg kunnen extra vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u had in uw land van herkomst."

In het tweede middel van hun verzoekschrift voeren verzoekende partijen aan dat ze financieel niet in de mogelijkheid waren om vliegtickets te kopen en dat ze daarom eerst nog geld moesten "sammelen" door spullen te verkopen. Daarnaast stellen zij dat ook hun families slechts beperkte middelen hebben en dat ze hen niet ten laste wilden vallen. Dat verzoeker nog twee maanden bleef werken na de bedreigingen, wijten verzoekende partijen aan het afpersingsgeld dat hij moest betalen en aan het gegeven dat ze nog niet voldoende geld "gesammeld" hadden om de (vlieg)tickets te kunnen kopen. Ten slotte stellen verzoekende partijen dat zij in Spanje al ver weg waren van hun vervolgers en dat zij hen daar niet meer vreesden. Aangezien zij zich geïnformeerd hadden over de asielprocedure in België zijn ze daarom vanuit Spanje verder naar België, het doel van hun reis, gereisd. Verzoekende partijen menen dat de voorgaande motieven niet relevant zijn en moeten worden verworpen.

Ook de Raad acht de motieven dat verzoekende partijen nog twee maanden na het laatste rechtstreekse incident met de bende MS-13 in El Salvador bleven wonen, dat verzoeker nog bijna twee maanden na het laatste rechtstreekse incident bleef doorwerken, dat verzoekende partijen voor hun vertrek nog de tijd namen om hun auto en motor te verkopen en dat verzoekende partijen niet aan de luchthaven in Spanje – in transit *nota bene* – om internationale bescherming verzocht hebben, doch zijn doorgereisd naar België om dit alhier te doen, onvoldoende om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen, die zoals verzoekende partijen in het tweede middel van hun verzoekschrift aanvoeren geen tegenstrijdigheden of onaannemelijkheden bevatten en bovendien voldoende gedetailleerd, precies en constant zijn en die tevens overeenstemmen met de beschikbare informatie over hun land van herkomst, waaruit blijkt – zoals ook in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld – dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door (onder meer) georganiseerde misdaadgroepen die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren, dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador, dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bende-gerelateerd is en dat het geweld er wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing, onderuit te halen. Hierbij mag er overigens niet aan worden voorbij gegaan dat verzoeker, hoewel het laatste rechtstreekse incident met de bende MS-13 ongeveer twee maanden voor hun vertrek uit El Salvador plaats vond, volgens zijn verklaringen nog tot eind april 2019 – *i.e.* kort voor het vertrek van verzoekende partijen uit Venezuela – effectief *renta* betaald heeft aan de bende (adm. doss. verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De verklaringen van verzoekende partijen over de afpersingen en bedreigingen door de bende MS-13 worden bijgevolg door de Raad aangenomen.

In tweede instantie is de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van oordeel dat al de incidenten die verzoekende partijen aanhalen als redenen voor hun vertrek feiten van gemeenrecht zijn die bijgevolg geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève en die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt in hoofde van verzoekster als volgt toegelicht:

"Zo kan worden opgemerkt, wat betreft de eerste twee incidenten die u meemaakte op de microbus naar uw school en uw werk, dat die zich beperkten tot afpersing. Bij het eerste incident, in 2017, werd u gevraagd het geld dat u op zak had af te geven (CGVS p. 10 + 14). Aangezien u geen geld bij had, werd u verplicht uw gsm af te geven (CGVS p. 10 + 14). Nadien stapte het bendelid af de bus, waarmee de kous af was (CGVS p. 10). U verduidelijkt dat geld de enige reden was dat dit bendelid u de eerste keer benaderde (CGVS p. 16). Het tweede incident was zeer gelijkaardig. Iedereen op de bus werd door het desbetreffende bendelid verplicht twee dollar te betalen (CGVS p. 10 + 16-17). Nadien stapte het bendelid opnieuw van de bus, zonder meer (CGVS p. 17). U verklaart nadien zelfs dat "het in El Salvador heel normaal is dat iemand op deze manier een bus opstapt om iemand te bestelen" (CGVS p. 15). Verder verklaart u dat dit soort incidenten bij het dagelijkse leven horen in El Salvador (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen blijkt telkens dat u een toevallig slachtoffer was dat op de bus zat, en niet dat u persoonlijk zou gevisieerd zijn door deze bendeleden (CGVS, p. 15 +17). Nog blijkt uit uw verklaringen dat, eens het bendelid het gevraagd geld of goed had, hij u met rust liet (CGVS, p. 10, p. 17). Deze incidenten zijn bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie na het tweede incident nog een half jaar in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 17). Uw partner verklaart zelfs dat jullie problemen eigenlijk pas begonnen met de maandelijkse renta die jullie moesten

betalen (CGVS C. A. (...) p. 9), wat er eens te meer op wijst dat de bovenstaande gebeurtenissen niet zwaarwichtig zijn.

(...)

Met betrekking tot het incident begin februari waarbij een bendelid extra beschermingsgeld aan u vroeg, naast de renta die uw partner al moest betalen, kan worden gezegd dat het eigenlijk om een misverstand ging. Nadat jullie hadden uitgelegd dat uw partner reeds renta betaalde en dat jullie samenwoonden, werd het misverstand opgelost (CGVS C. A. (...) p. 16). Het bendelid accepteerde de uitleg zonder meer (CGVS C. A. (...) p. 16). Nadat jullie 30 dollar betaalden, mochten jullie gaan (CGVS p. 22). Ook deze afpersing is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken.

Daarnaast, met betrekking tot de twee incidenten waar jullie de facto werden verplicht chauffeur te zijn voor de bende, kan worden opgemerkt dat ook deze incidenten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel jullie twee keer verbaal en met een wapen bedreigd werden, gebeurde er twee keer verder niets. Uw partner mocht na het eerste incident begin februari gewoon weer naar huis terugkeren, nadat hij vijf dollar had betaald (CGVS p. 21, CGVS C. A. (...) p. 15). Ook dit incident komt aldus neer op een afpersing, wat een crimineel feit van gemeenrecht is. Bij het tweede incident, toen rond Valentijnsdag twee bendeleden bij jullie in de auto stapten, moesten jullie zelfs niets betalen (CGVS p. 22, CGVS C. A. (...) p. 15-16). Nadat jullie de bendeleden hadden afgezet in de kolonie Basques, mochten jullie zonder meer naar huis terugkeren (CGVS p. 22, CGVS C. A. (...) p. 15-16). Ook deze incidenten kunnen dus bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg worden genoemd, wat wordt bewezen door het feit dat jullie nadien nog drie maanden in El Salvador beleven wonen (CGVS p. 22). Jullie verklaren beiden angstig te zijn geweest dat de politie jullie op die manier als medeplichtige zou kunnen beschouwen (CGVS p. 12, CGVS C. A. (...) p. 14-15). Uw partner verklaart echter tegelijkertijd dat dit in de praktijk nooit gebeurde, noch dat hij ooit hoorde dat dit ooit bij iemand anders gebeurde (CGVS C. A. (...) p. 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals jullie doen, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen.

Tot slot, met betrekking tot de twee laatste incidenten die u aanhaalde die gebeurden op de microbus naar uw werk, moet worden opgemerkt dat u eigenlijk niet betrokken was bij die incidenten. Bij het eerste incident werd de microbus overvallen, maar zat u zelf niet eens op die microbus (CGVS p. 12). U hoorde enkel over het incident op het werk (CGVS p. 12). Bijgevolg is dit geen probleem dat u persoonlijk meemaakte. Wat betreft het tweede incident, waarbij de bus bekogeld werd met stenen, verklaart u zelf dat "het eigenlijk niet zo erg was" en dat "er slechts één persoon" gewond geraakte (CGVS p. 13). Uit uw verklaring blijkt dat de aanval enkel tegen de buschauffeur gericht was (CGVS p. 13). U zegt immers dat "enkel de chauffeur werd bedreigd, u niet" (CGVS p. 23). Bijgevolg is ook dit geen probleem dat u persoonlijk ervaarde. Hoe verwerpelijk ook, deze incidenten zijn aldus niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wat wordt bewezen door het feit dat jullie nadien nog anderhalve maand in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 23).

Naast uw problemen met bendes haalt u nog aan dat u op uw werk werd lastiggevallen door uw collega en uw baas (CGVS p. 11-12). Ook deze ongewenste intimiteiten, die zich beperkten tot het driemaal aanraken van uw achterwerk en enkele ongepaste opmerkingen, hoewel dit verwerpelijke praktijken zijn, zijn feiten van gemeenrecht en houden bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken komen overal ter wereld voor en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u bij deze incidenten in contact komt met criminelen volstaat evenmin om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bovendien kan worden opgemerkt dat u ontslag nam op uw werk, waarna u geen problemen meer kende met deze twee personen. Deze vrees is bijgevolg niet langer actueel (CGVS p. 19)."

Verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, zodat ze onverminderd overeind blijven.

Ook wat betreft de maandelijkse renta die verzoeker vanaf 1 december 2018 moest betalen, is de commissaris-generaal van oordeel dat dit niet (voldoende) zwaarwichtig is. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt toe:

"Uw partner moest telkens 25 dollar betalen op de 15de en de 30ste van de maand, een totaalbedrag van 50 dollar per maand (CGVS p. 10-11 + 17-18). Ook hier was geld de enige reden dat de bende uw partner benaderde (CGVS p. 19, CGVS C. A. (...) p. 14). Hoewel hij daarbij verbaal en met een pistool

werd bedreigd, mocht uw partner gewoon de dag nadien betalen aangezien hij op dat moment geen geld bij had (CGVS C. A. (...) p. 13). Nadien betaalden jullie steeds stipt op tijd, waarna ze jullie steeds gerust lieten (CGVS p. 18, CGVS C. A. (...) p. 13-14). Uw partner verklaart "dat hij betaalde om daar te kunnen blijven wonen en leven" en dat "zolang hij betaalde, er geen probleem was" (CGVS C. A. (...) p. 13-14). Het feit dat jullie deze renta niet als enorm problematisch ervaarden, wordt bewezen door het feit dat jullie op die moment nog niet aan de verkoop van de auto en motor begonnen te denken met het oog op een vertrek uit El Salvador (CGVS C. A. (...) p. 14). Gevraagd of jullie de renta dan niet gewoon konden blijven doorbetalen, antwoordt u "dat het oneerlijk was dat jullie geld moesten betalen aan die parasieten"(CGVS p. 19). Ook uw man noemt het "niet correct en oneerlijk" dat jullie hen moesten betalen (CGVS C. A. (...) p. 14). Deze oneerlijkheid wordt hier niet betwist. Uit deze verklaringen en uit de verklaringen in verband met jullie inkomens (CGVS p. 8-9, CGVS C. A. (...) p. 8-9) blijkt echter ook dat jullie niet in de onmogelijkheid verkeerden om deze renta van 50 dollar per maand te blijven betalen. U verklaart dat u dit niet wou doen omdat "ze dan zouden denken dat jullie rijke mensen zijn en jullie nog meer zouden afpersen" (CGVS p. 24). Deze stelling wordt tegengesproken door het feit dat na jullie vertrek uit El Salvador diezelfde renta van 50 dollar per maand eerst overging op uw partner zijn broer en daarna, nadat die op zijn beurt El Salvador verliet, naar uw schoonvader (CGVS p. 8, CGVS C. A. (...) p. 7-8). Hierbij werd het bedrag nooit verhoogd. Deze renta is bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken, wat wordt bevestigd door het feit dat jullie na aanvang van de betalingen nog een half jaar in El Salvador konden blijven wonen (CGVS p. 19, CGVS C. A. (...) p. 14). Hetzelfde kan worden gezegd in verband met de "mini-rentas" van 2 à 3 dollar die jullie al jaren occasioneel moesten betalen (CGVS C. A. (...) p. 12-13). Nergens blijkt uit jullie verklaringen dat, als jullie deze rentes betaalden, er zich bijkomende problemen voordeden die beschouwd kunnen worden als vervolging of als ernstige schade. Uit jullie verklaringen blijkt evenmin dat jullie omwille van deze betalingen terecht zouden komen in een situatie die gelijkgesteld zou kunnen worden met een onmenselijke of vernederende behandeling (CGVS C. A. (...) p. p. 12-13)."

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu acht de Raad het aannemelijk dat verzoekende partijen werden gevisieerd door leden van de bende MS-13 waarbij verzoeker het slachtoffer was van afpersingen en daarbij zowel verbaal als met een pistool bedreigd werd. Volgens verzoeker richtte het bendelid een pistool tegen zijn hoofd en zei het

bendelid dat hij moest betalen, zo niet wist het bendelid waar hij woonde en zou hij gedood worden als hij niet betaalde (adm. doss. verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij afgeperst werd en dat als je niet kan betalen, je door de afpersende bende gewoon gedood wordt (adm. doss. verzoeker, stuk 15, vragenlijst, nr. 3.5). In hun verzoekschrift wijzen verzoekende partijen erop dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen kan leiden tot de moord van de slachtoffers. Bovendien vermeldde verzoeker op het CGVS dat ongeveer twee maanden na zijn vertrek ze zijn broer ongeveer op dezelfde manier zijn beginnen afpersen, dat zijn broer toen vertrokken is en dat nu zijn vader twee keer per maand 25 dollar *renta* betaalt (adm. doss. verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Er moet op objectieve en prospectieve wijze worden nagaan of verzoekende partijen bij terugkeer naar El Salvador een risico voor hun leven lopen als gevolg van de afpersing en bedreigingen door MS-13.

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat de *renta* niet zwaarwichtig genoeg is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen spreken, nu er geen probleem was zolang verzoeker betaalde en verzoekende partijen deze *renta* niet als enorm problematisch ervoeren en niet in de onmogelijkheid verkeerden om deze *renta* te blijven betalen.

Deze redenering gaat evenwel voorbij aan het actuele gegeven dat verzoekende partijen omwille van hun vlucht uit El Salvador de vereiste *renta* niet hebben betaald en dat ten aanzien van verzoeker doodsbedreigingen werden geuit indien hij het gevraagde afpersingsgeld niet zou betalen. Er kan immers worden geargumenteed dat verzoekende partijen de bende MS-13 hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing, waarna de bende vervolgens eerst de aandacht heeft gericht op de broer van verzoeker, die inmiddels ook is vertrokken, en daarna naar de vader van verzoeker, die thans *renta* zou betalen. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoekende partijen bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn dat de eerder geformuleerde doodsbedreigingen ook zullen worden uitgevoerd.

De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vraag geen duidelijk antwoord biedt.

In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van *renta* kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en dit geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak zonder waarschuwing wordt verhoogd, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31).

Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR guidelines stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (*In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling*).

De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van *renta* bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de “*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*” (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de “*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*”, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van “*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*” vermeldt, zonder veel details, dat

voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft en dat in rekening moet worden genomen dat de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid.

De informatie die voorligt blijft echter zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt, maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en artikel 39/76, § 2, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 februari 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijftwintig januari tweeduizend eenentwintig door de 4de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS